

Het leven dat ons gegeven is

Geliefd mens,

Ons leven lang zijn we onderweg. We kijken vooruit, maken plannen, stellen doelen. We richten ons op wat nog bereikt, beleefd of begrepen moet worden. Alsof het echte leven zich steeds iets verderop bevindt. En ongemerkt kan het gebeuren dat we het hier en nu vooral ervaren als een doorgang, als iets waar je zo snel mogelijk doorheen moet ...

Maar doen we het hier en nu niet tekort door het te beschouwen als een doorgang? Wat als juist in de tijd die ons nu gegeven is, iets wezenlijks besloten ligt? Wanneer we daarbij stilstaan en bewust in het nu aanwezig zijn, ontdekken we misschien dat tijd en aandacht de grootste luxe zijn van deze tijd. Niet de luxe van bezit of prestatie, maar van werkelijk aanwezig kunnen zijn in je eigen leven, bij de ander en bij wat er nú is.

Die gedachte raakt het wonder van de schepping. Het besef dat het leven niet eerst iets van ons vraagt, maar zichzelf aan ons schenkt. Dat we er mogen zijn, nog voordat we iets hebben gedaan of bewezen. Het leven is ons gegeven. Zonder voorwaarden vooraf, met zowel beperkingen als ontelbare mogelijkheden. Wanneer we daarbij stilstaan, ervaren we verwondering en dankbaarheid en kunnen we ten diepste Gods kracht voelen.

Zoals een boom niet twijfelt of hij wel boom genoeg is, hoef je als mens ook niet te twijfelen of te bewijzen dat je wel genoeg mens bent. Je hoeft niet bezig te zijn met meer, beter of groter om waardevol te zijn. Groei hoort bij het leven, maar groei is iets anders dan jezelf voortdurend onder druk zetten. Het vraagt iets van ons om zo in het leven te staan. We worden gemakkelijk meegezogen in verwachtingen- van buitenaf maar ook van onszelf. Alsof we altijd kunnen worden wie we willen zijn en ons leven volledig naar onze hand kunnen zetten.

De woorden uit Matteüs *Niet mijn wil geschiede, maar Uw wil geschiede*¹ krijgen in dat licht een andere betekenis. Niet als een oproep om jezelf weg te cijferen, maar als een uitnodiging tot vertrouwen. Dat we niet krampachtig een eigen ideaalbeeld hoeven na te jagen. Dat we verwachtingen van buitenaf niet leidend laten zijn, maar ruimte geven aan wat zich in ons wil ontfouwen.

Wat zou het brengen als we ons minder laten voortjagen en ons meer openen voor het leven dat zich nu aandient? Wanneer we zo leren kijken, komen we dichterbij onszelf. Ons leven is geen project dat voltooid moet worden. Je bent nu al een waardevol deel van het grote geheel. Wanneer we dat werkelijk beseffen, kunnen we dan met diezelfde blik naar de ander kijken?

De schepping is de bron waaruit alle leven voortkomt. Dat betekent dat wij met elkaar verbonden zijn en deel uitmaken van hetzelfde geheel. Geen enkel deel daarvan is er voor niets. Ieder mens kan iets aan de schepping terugschenken, iets wat niemand anders kan geven. Is dat ook niet wat de diversiteit in de natuur ons voorspiegelt? We hoeven niet precies hetzelfde te kunnen, te denken en te weten. We zijn aanvullend op elkaar en helpen elkaar verder daar waar nodig. We mogen het leven samen leven!

Wanneer we met tijd en aandacht aanwezig durven zijn in ons eigen leven, in vertrouwen meebewegen met wat zich in ons wil ontvouwen en de ander die ruimte ook toewensen en geven, kan de schepping in haar mooiste vorm tot uiting komen.

Lieve groet,
Thessa Boddenberg en Irene Sijbrand

